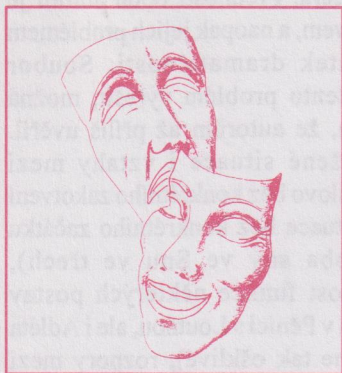
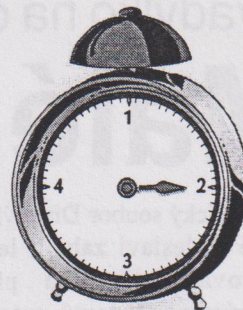

WINTRŮV RAKOVNÍK

XXVII. PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH
DIVADELNÍCH SOUBORŮ

BŘEZEN 2003

Muž, který si nepamatuje své sny

Před rozhovorem k představení Divadýlka na dlani z Mladé Boleslavi jsem byl poněkud v rozpacích. Původně jsem si chtěl popovídat s režisérem, a jak jsem byl překvapen, když jsem zjistil, že představení Malé noční hry má režiséry dva! Zbývalo mi jen několik možností. Buď udělat rozhovor s někým úplně jiným a celou věc zakamuflovat tak, aby vypadala jako regulérní rozhovor, nebo si hodit korunou a nebo si vybrat režiséra s více povídkami. A protože možnost C je vždy správně, vybral jsem si režiséra Radka Kotlabu, který má „na svědomí“ první a třetí povídku.

Jak došlo k výběru zrovna těchto tří povídek?

Prostřední, Daňkova povídka, Zdaleka ne tak ošklivá, byla vybraná v divadle už hodně dlouho. Byla nazkoušená s herečkou, která z divadla odešla, ne však proto, že by nás neměla ráda, ale proto že čekala velmi krásné rodinné události. Ale k té povídce se ostatní chtěli vrátit, protože je dobrá. To bylo zrovna v době, kdy jsem přišel do divadla a chtěl jsem, aby byla něčím doplněna a aby se mohla hrát, protože sama o sobě je dost krátká. Antonín Přidal je člověk, který mě zaujal už dávno a myslím, že jeho texty jsou zajímavé. Navíc se v dramaturgii snažím hledat věci, které nejsou až tak úplně hrané, a nakonec si myslím, že historický příběh, který má dost realistické rysy, docela hezky oddělí oba snové příběhy a všechny tři povídky poté dohromady udělají hezké celovečerní představení. Takže je v tom něco dramaturgického záměru, něco náhody a něco srdečných záležitostí.

Takže by se dalo říct, že Vaše dvě povídky vznikly víceméně kvůli té první?

Chtěl jsem spíš říct, že dvě povídky Přidalovy a jedna Daňkova vznikaly ve dvou různých dílnách a teprve v momentu, kdy jsme je chtěli uvést, tak se proluly a spojily. Představení nevznikalo od začátku jako dramaturgický celek.

A tématicky jste chtěl, aby se povídky nějak propojovaly?

Ano, je v nich téma noci, téma muže a ženy a téma smrti. V poslední povídce se ona bezpohlavní bytost stává něčím, v co může reálný člověk přerůst.

Obě Vaše povídky mají takové „snové“ téma. Máte Vy sám nějaké podobné

zkušenosti se sny?

Ne, já jsem šťastný člověk, protože když se ráno vzbudím, tak si sny nepamatuji. Mně se každou noc většinou něco hezkého zdá, ale mé štěstí je, že si je nepamatuji, že je nevyprávím a nemám s nimi problémy. Ale možná víc než sny mě na těch povídkách přitahovala nevyjasněnost vztahů mezi muži, ke kterým se dostane jedna žena, resp. ženami, ke kterým se dostane jeden muž, což je podle mě úžasná a věčná záležitost. Navíc ani jedna z Přidalových povídek není zasazená do reálu, takže tušíme minulost, ale nic konkrétního.

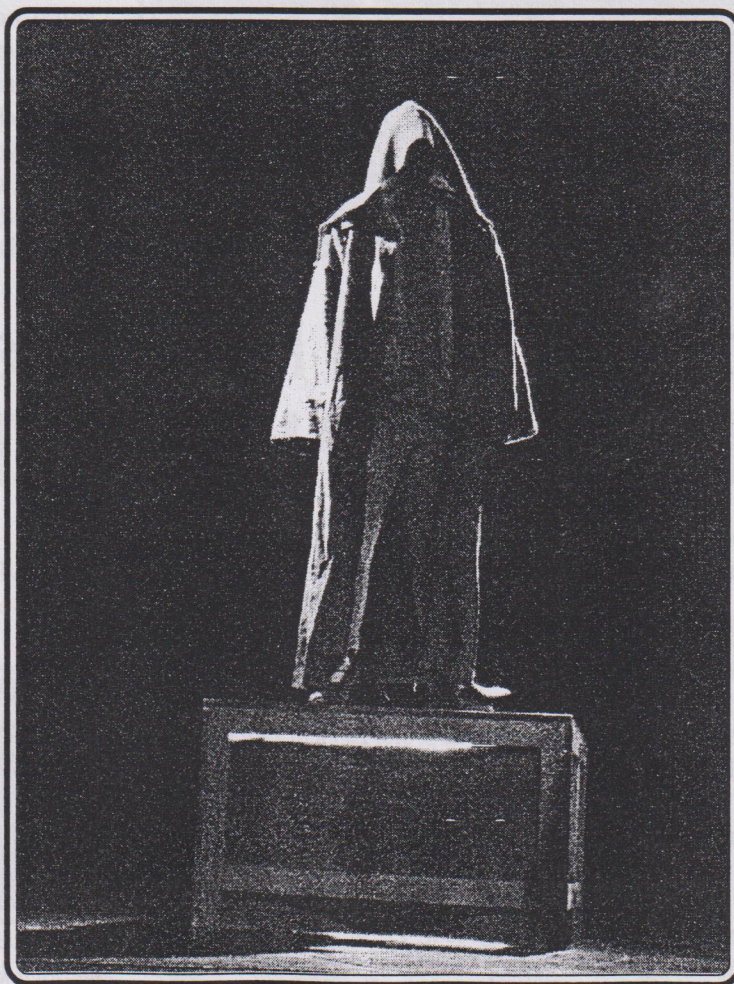
Jak jste po technické stránce hledali způsob vyjádření noci na jevišti?

To byla cesta dlouhého hledání. Hodně jsem spoléhal na kontrast zadního světla, nebo na velké po-tlačení světla v potemnělé scéně, což se v představení objevuje. Chvilí jsme hledali různé filtry, abychom postupně zjistili, že nám žádný nevyhovuje a skončili jsme u UV záření, které naší představu asi nejvíc naplňuje. A mluvím v množném čísle, protože nešlo o „moje“ hledání, ale protože se na koncepčních věcech většinou podílíme ve větším kolektivu.

A co chystáte dál?

Teď zrovna zkoušíme Šílenou lokomotivu, což je sice původně polský Witkiewiczův text. Taky jsem si původně myslel, že jde o věc ztracenou a neznámou, ale než jsme se rozhodli ji zkoušet, tak už se jí chytli jiní, takže se už hraje, myslím že v Praze, ale my jsme s textem zatočili strašně moc a z původní hry zbyly vlastně jen čtyři postavy.

Adam Doležal

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav, Antonín Přidal, Oldřich Daněk

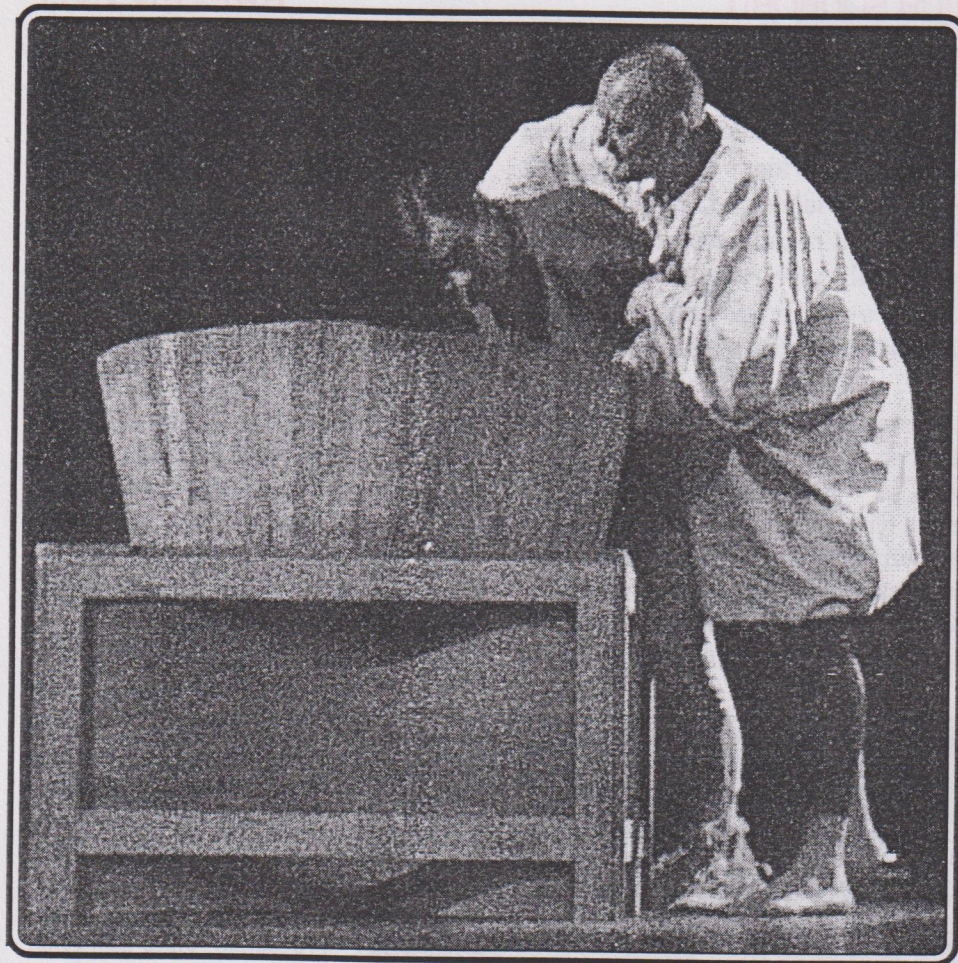
Malé noční hry

Sympatický soubor Divadýlka na dlani z Mladé Boleslavi zahájil letošní ročník Wintrova Rakovníka představením složeným ze tří textů autorů Antonína Přidala (Sen ve třech, Pěnice s Loutnou) a Oldřicha Daňka (Čtvrtý příběh ze hry Zdaleka ne tak ošklivá). V inscenaci lze

vystopovat tvůrčí invenci, soubor má zajímavé herecké osobnosti, umí pracovat se světelnou atmosférou, nezapře jistou divadelní poučenost. A přece se mu bohužel nepodařilo dostatečně ozřejmit základní záměr inscenace, její téma. Sdělit nám, proč došlo ke spojení právě těchto tří textů do

jednoho večera. Předností obou autorů je práce se slovem, a naopak jejich problémem je nedostatek dramatičnosti. Soubor nedokázal tento problém vyřešit, možná právě proto, že autorům až příliš uvěřil. Obecně řešené situace i vztahy mezi postavami, slovo bez konkrétního zakotvení v situaci, situace bez konkrétního začátku i konce (oba sny ve Snu ve třech), nevyjasněnost funkce některých postav (Stará osoba v Pěnici s Loutnou, ale i Adléta v Zdaleka ne tak ošklivé), rozpory mezi znakovým použitím scénických prvků na straně jedné (dřevěný, čistě výtvarně řešený objekt uprostřed scény, který je studnou, stolem i jakýmsi abstraktním vchodem do domu či kamenem) a realistickou, možná až naturalistickou prací s rekvizitami na straně druhé (realistické ukradení šátku z kabely -Pěnice s Loutnou, chleba ve Zdaleka ne tak ošklivé), stejně tak zavádějící konkréta v kostýmní realizaci (Stará osoba), a především rezignace na zdivadelnění příběhů, na vyhledání jejich vnitřní dramatičnosti - to všechno vedlo k výslednému poněkud monotónnímu vyznění inscenace, k problematickému temporytmu, ke ztrátě napětí (zejména v prvních dvou povídkách). To nejzajímavější pak tedy přinášelo herectví jednotlivých představitelů - především Simony Hájkové jako Pěnice, Kateřiny Kruškové jako Loutny a Petra Matouška jako Staré osoby i Kostky. Velmi kontaktní diskuse o problémech představení se souborem nás přesvědčila o tom, že mladoboleslavští jsou partou nejen sympatických, ale především přemýšlivých a tvořivých lidí, takže jsme přesvědčeni, že budoucí setkání s nimi a s jejich divadelní prací bude zaručeně opět velice zajímavé a inspirativní.

Kateřina Fixová

Malé divadlo při DDM Kolín, Oscar Wilde STRAŠIDLA CANTERVILLSKÁ

Když jsem ráno vstal, těšil jsem se, jak se posadím do hlediště a shlídnu první představení letošních Wintrovek.

Ano, Malému Divadlu při DDM Kolín lze přiznat jistou inovaci, s jakou své představení Strašidla Cantervillská pojalo. Stále jsem měl totiž tísnivý pocit samoty, opuštěnosti a deprese. Ačkoli podle programu se mělo jednat o komedii, po půl hodině ohlušující němoty jsem dostal prapodivný pocit úzkosti. Po hodině jsem si však začal říkat, že představení začíná být poněkud fádňí, až monotónní. Zcela zkolabovala režie, která nedala postavám

patřičný švih. Ani jedna z postav totiž neměla přes zavřenou oponu možnost se nějak herecky vyjádřit a jelikož snad každá role byla němá, divácký zážitek se tak stal stimulovanou ryze fantazijní záležitostí. Byl jsem též zklamán scénickým vyjádřením, už proto, že jsem žádnou scénu přes zarytou tmou a ocelovou clonu před jevištěm neviděl. A co se dramaturgických úprav týče, zdály se mi opravdu velmi drastické, jelikož dramaturgova touha o alternativní sebevyjádření vzala hercům z úst veškerý text. Po devadesáti minutách za mnou přišel kolega z redakce a sdělil

mi, že žádné představení Strašidel Cantervillských nebylo (čímž se vše vysvětlilo). - Nezbyvá než říct: Škoda.

Redakční porota

Malé divadlo při DDM Kolín pojalo Wildovu komedii bez respektu *foto -bob-*

Divadelní sdružení Bakov nad Jizerou, Carlo Goldoni

Poprask na laguně

Ve čtvrtek večer se na krajské přehlídce představilo Divadelní sdružení Bakov nad Jizerou a vsadilo vše na vynikající text Goldoniho. Volba znamenitá, neboť umožňuje prověřit na klasické předloze sílu souboru, smysl pro žánr, pointu, jevištní zkratku a hlavně situaci. Čeho soubor přinesl zcela zjevně nejvíce bylo zaujetí pro hru a vložená energie. Přičemž nelze přehlédnout přítomnost celé řady mladých herců a hereček. Výsledek však přece jen otevřel některé problémy, které zcela samozřejmě přicházejí s uvedením komedie. Odhalí se třeba, že text nebyl

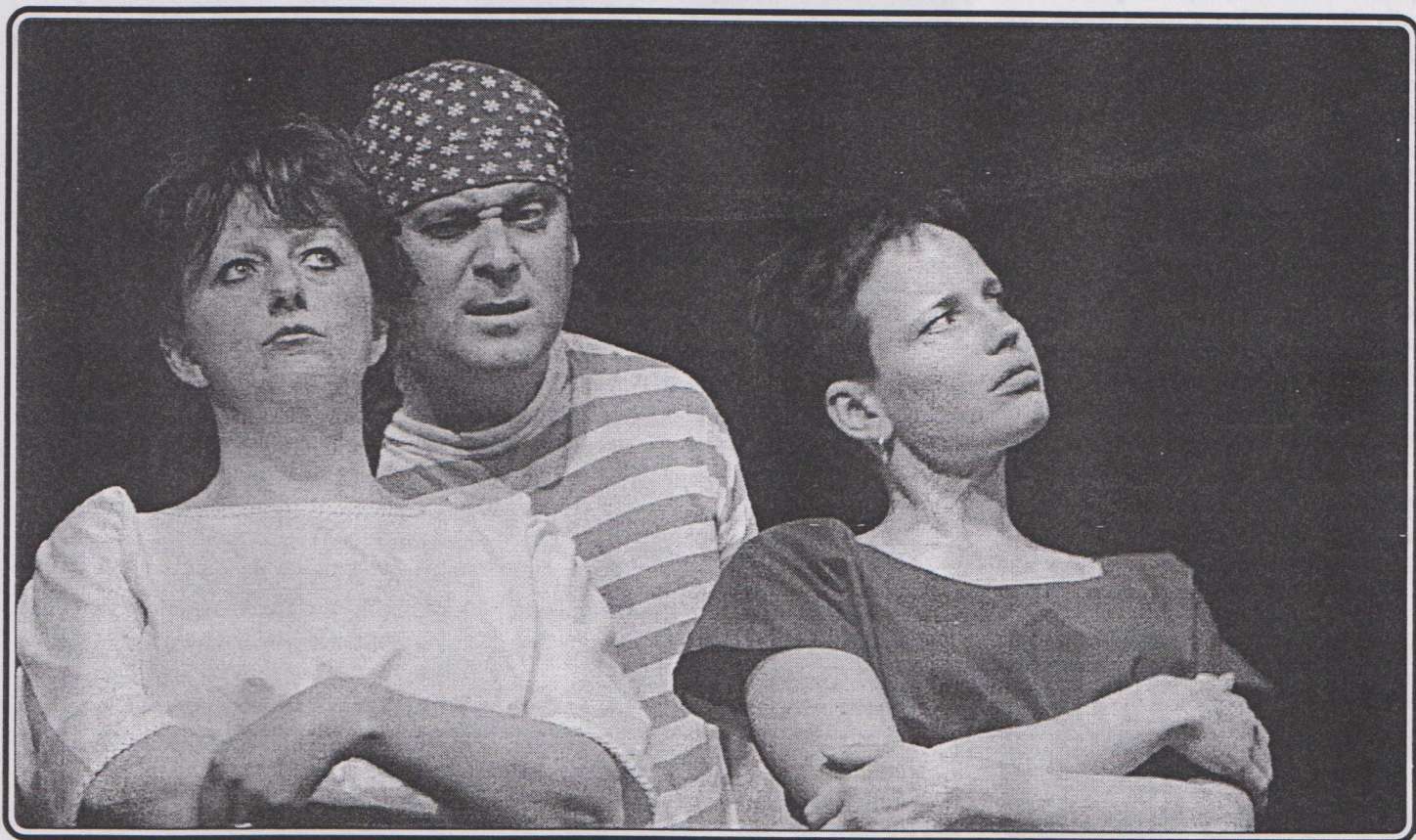
nejlépe přečten a vyložen, v herectví docházelo v některých případech k přehrávání. Mnohé situace byly pouze nahozeny, ale již nedotaženy, často vázla jevištní spolupráce mezi partnery - prostě věci, které přicházejí zvláště v komediích a které se musí soustavně hlídat. Paradoxně právě ve frašce či komedii musí být herec nejvíce vybaven a přitom musí vše lehce stíhat. Bylo štěstí, že se aktéři nepustili vnějškovou cestou napodobením italského temperamentu a zůstali v přijatelné přirozené poloze. To naznačily i některé herecké výkony a z nich snad nejvýrazněji

Titta-Nane Miloslava Masopusta.

Představení může být při dalších zkouškách dobrou učebnicí pro zabydlení se v tomto žánru, což soubor zcela určitě učiní. Práce na komedii je věcí stálou, umět navázat, pointovat, odhadnout pauzu a přitom hrát srdíčkem je něco, co se musí stále prozkoumávat a doladovat.

Poprask nám mnohé odhalil i prozradil o bakovských. Je jasné, že mají divadlo rádi a že při tomto elánu je před nimi světlejší budoucnost.

Karel Semerád

Poprask na jevišti

Po skončení divadelního představení Poprask na laguně jsme si poseděli s režisérkou této Goldoniho legendární komedie Mgr. Magdou Melicharovou z Divadelního spolku Tyl Bakov nad Jizerou. Paní magistra umí stále svými nápady a postoji překvapovat.

Jak Vás napadlo dělat zrovna Goldoniho notoricky známou komedii Poprask na Laguně?

Abych byla upřímná, tak proto že jsme ji kdysi hráli a také podle počtu členů souboru. Vždycky vybíráme a hraje, na co máme lidi.

Patříte také mezi tvůrce, kteří si myslí, že „starší“ hra má co říct mladému

publiku, resp. mladším generacím?

Ne. Hru jsme opravdu vybrali proto, že se jedná o komedii, že ji máme kým obsadit a že není špatná.

Nemohu se nezeptat. Většina mužů je ve Vaší hře stylizovaná buď do podoby ňoumů nebo podobných individuů. Je to Váš osobní postoj k mužům?

Ano. Když jsem hru četla, tak mi ty

postavičky mužů přišly v podstatě všechny milé. Ale muži takoví jsou.

Míra stylizace byla daná předem nebo některé vtípky vznikaly i během zkoušení?

Každá hra se dotváří i během zkoušení.

A kolik z Goldoniho zůstalo ve hře?

Já myslím, že dost, že jsme představení pojali jako takové „fotbalové utkání“, a postavili proti sobě ony dva tábory, které se neustále hádají. Ale myslím, že „Goldoni“ ve hře zůstal.

Jaké představení chystáte dál?

Ono je nás celkem dost, a právě proto, aby si všichni zahráli, budeme dělat dvě hry. Jedna se jmenuje Kde si byl(a) v noci a druhá H2 a já. Takže uvidíme, co dáme dohromady.

Sandra Nováková

Jak na divadlo?

Každý máme svůj styl chování, každý máme svůj styl odívání, a tak je to stejné i s vlasovou kosmetikou. Nemusíme ani promluvit, stačí jen pohled na oblečení, vlasy, a i když Vás ta druhá osoba vůbec, ale vůbec nezná, udělá si o Vás svůj vlastní obrázek. Jste hubená? Jste třeba i tlustá, Máte kudrnaté vlasy, nijak zvlášť dlouhé. Na sobě džíny a tričko? „Ta holka se mi zdá podvyživená a v tom účesu vypadá jak čert!“ (Hmm, ale jinak pěkná šťabajzna! V lepším případě.) Ale je tu takový malý zádrhel! Večer jdete s rodiči do divadla. A bude to zážitek! Co si máte vzít na sebe? A co uděláte s tím „hárem“? Pokud se jedná o večerní představení, je nejlepší si vzít nějaké společenské oděvy. Vůbec oděvy se vyplátí. Rozhodně nedoporučujeme chodit do divadla oděna jen v rouše Evě. Nic proti Evě, ale tohle podcenila. Důstojněji vypadáte např. v: sukni, halence, případně kalhotách... U pánů je to mnohem jednodušší. Zde se nemusí příliš přemýšlet. Kalhoty. Dále buď použijete společenský oděv, případně poradí manželka (či kterákoli z milenek).

Dnešní moderní kosmetika dokáže divy! Z rovných vlasů můžete udělat kudrlinky, či z kudrlin, při použití kadeřnické žehličky, mít rovné vlasy jako hřebík. „Měla bych si zajít před představením ke kadeřnici?“ Pokud si myslíte, že máte obě ruce levé, tak tam raději zajděte! Alespoň nebudete nervní, máte-li vše O.K. ... a vaše večerní představení můžete strávit spokojením a s úsměvem...

Sandra Nováková

DNEŠNÍ PROGRAM

Pátek 28. března 2003

10.00 hodin

John Milington Sygne
HRDINA ZÁPADU
Divadlo LUNA Stochov

15.00 hodin

Oldřich Daněk
NÁSTUP DAM
Divadelní spolek Svatopluk Benešov

19.30 hodin

Lupinec&Co. (Lupinec, Říha, Vojtíšková)
HOTEL INFERCONTINENTAL
Divadlo V.A.D. Kladno

Všimněte si muže uprostřed.

foto Jaroslav Redl

Ceny a upomínkové předměty věnovaly:
Město Rakovník, oddělení Kulturní centrum
Potraviny U Lutovských Rakovník

Arthur „Ear“ Hailey: Náměstí

Můj první úkol byl skutečně úkolem hodným opravdového špióna. Ačkoliv bylo oficiálně představení **STRAŠIDLA CANTERVILLSKÁ** zrušeno, první představení letošních Wintrovek nezačalo, jak bylo původně plánováno ve 14:30 v Tylově divadle, ale už v 11:00 na náměstí a sklidilo veliký úspěch. Někteří unešení diváci řvali už během představení a i většina lidí, která se stala jeho svědkem, nena-cházelo jiná slova než: Byla to bomba!

Když jsem byl poté vyhnán zpět do budovy Tylova divadla, stal jsem se svědkem klasičtějšího „kousku“, tj. představení **Divadýlka na dlani z Mladé Boleslavi: MALÉ NOČNÍ HRY**, a poznal, že řvoucí lidé na náměstí a šeptající diváci v hledišti je úplně jiné kafe a že druzí jmenovaní se odposlouchávají mnohem hůře. Nic-

méně během první povídky se kdesi za mnou několikrát ozvalo: Ach jo, což je věta, která může mít mnoho významů. Během druhé povídky jsem zaslechl jakýsi mužný hlas, který pravil, že: Ta holka je dobrá. Vzhledem k tónu jeho hlasu je těžko říct, jak to dotyčný myslel. A o poslední povídce se dost lidí podivovalo nad tím, že postava, která je oslokována ženskou osobou, má docela slušně pěstěnou bradku.

Co se týče představení **Divadelního**

sdužení Tyl z Bakova nad Jizerou **POPRASK NA LAGUNĚ**, to bylo pro mne malým oříškem, jelikož během představení nikdo z diváků ani nedutal a po představení diváci většinou mlčeli, ale i tak se ukázal můj špiónský um a „vyzvědatorské“ umění a postřehl jsem, že během přestávky se jistý hoch zmínil o tom, že jde o komedii, u které se nejde nesmát. Na druhou stranu si jistě dámy za mnou špitaly o tom, že všechny ženy na jevišti mají snad stejného kadeřníka!

Jako celkovou tečku za dnem jsem, snad i trochu omylem, zaslechl jízlivou poznámku jistého dobře informovaného zabručeného hlasu: A bude hůř. Ale nebojte se, vzhledem k dnešnímu programu lze

o obsahu této věty s úspěchem pochybovat.

První den mé namáhavé služby je tedy za

mnou a já si znovu uvědomuji, že práce pro mimovládní výzvědné služby není žádné peříčko (ostatně o tom se poslední dobou přesvědčuje stále víc a víc agentů). Mimo to se mi znovu začíná ozývat moje stará nedoslýchavost. I mordié do toho!! Všechny iluze jsou rázem pryč a já znovu začínám pomalu upadat do pomalého rozkladu osobnosti. No nic, ještě stále jsem připraven dál neslyšně naslouchat.

UCHO

- ad -